

Reglugjörð

um fjallskil í vesturhluta Þingeyjarsýslu.

1. Um afrjetti.

1. gr.

Suður-Þingeyjarsýsla, ásamt Keldunesshreppi í Norður-Þingeyjarsýslu, skiftist eftir landsháttum í 3 fjallskilafjelög þannig: á öllu svæðinu milli Jökulsár og Skjálfandafljóts sje eitt fjallskilafjelag; annað fjallskilafjelag sje á svæðinu vestan Skjálfandafljóts og norðan Ljósavatnsskarðs, vestur í Fnjóskadal hjá Skógum og þaðan yfir Vaðlaheiði að Veigastöðum á Svalbarðsströnd; hið þriðja fjallskilafjelag er á svæðinu vestan Skjálfandafljóts ofan við Ljósavatnsskarð. Hvert fjallskilafjelag skiftist í deildir, eftir því, sem landi hagar, og fjöll og vatnsföll deila. Sýslunefnd ákveður takmörk deilda, eftir tillögum hlutaðeigandi sveitarfjelaga.

2. gr.

Sýslunefnd hefir á hendi yfirstjórn allra fjallskilamálefna í sýslunni samkvæmt 30. gr. sveitarstjórnalaganna 10. nóv. 1905; en hreppsnefndir hafa að öðru leyti alla stjórn og framkvæmd í fjallskilamálum deildanna. Nú tilheyrir ein deild tveimur eða fleiri hreppum, og kjósa þá hlutaðeigandi hreppsnefndir úr sínum flokki sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi.

3. gr.

Alt land skiftist í öræfi, afrjetti og heimalönd. Það skulu vera afrjettir sem að fornu hafa verið. Sýslunefnd getur og tekið upp nýja afrjetti, ef nauðsyn ber til, eftir tillögum hreppsnefnda, og með samþykki landeiganda.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá yfir þá afrjetti, með tölu og ummerkjum, er hún hefir umsjón með, og skal rita hana í fjallskilabók hreppsins. Þessar skrár skulu allar sendar sýslunefnd, er sjer um að þær sjeu allar innfærðar í eina bók.

4. gr.

82

6. júní

Hreppsnefndirnar gangast fyrir því, hver í sínum hreppi, að gerð sje sveitarsamþykkt um það, hvort nota skuli heimalönd til upprekstrar fyrir geldfje eða lömb; skal í samþykttinni skýrt tekið fram, hver þau lönd sjeu, og tala þess fjár, er í þau má reka. Má enginn nota, nje leyfa öðrum að nota heimaland sitt til upprekstrar, nema það sje þannig heimilað með gildandi sveitarsamþykkt, samþyktri af sýslunefnd, ella tvígjaldi hann fjártolla grönnum þeim, er lönd eiga að landi hans, og verður sekur að auki sem um gangnarof.

Nú liggja saman heimalönd hreppa, er menn vilja nota til upprekstrar, og skulu þá hlutaðeigandi hreppsnefndir gera sameiginlega samþykkt um notkun þeirra. Heimalönd þau, sem heimild er fyrir að nota til upprekstrar, skal skoða sem afrjett, að því er göngur snertir, enda sjeu þau notuð á þann hátt af fleirum en landeigendum sjálfum.

Allar samþykktir, sem nefndar eru í grein þessari, hvort sem þær eru eldri eða yngri en þessi reglugerð, skulu sendast sýslunefnd til samþykktar, áður en ár er liðið frá því, er reglugerðin öðlast gildi.

5. gr.

Sauðfje, sem menn hafa í hólum, eyjum og afgirtum svæðum, skal undanskilið fjallskilum, ef það kemst eigi þaðan hjálparlaust, að álitu hlutaðeigandi hreppsnefndar.

6. gr.

Alt sauðfje nema kvíaær þær, sem nytkaðar eru, eða það fje, sem menn hafa í hólum, eyjum og afgirtum svæðum (sbr. 5. gr.) skal reka í afrjetti, eða þau heimalönd sem notuð eru sem afrjettir (sbr. 4. gr.). Verður hver, sem eigi hlýðnast þessu, sekur sem um gangnarof, og gjaldi grönnum sínum skaðabætur að auki, eftir óvilhallra manna mati. Alt fullorðið geldfje skal á afrjett komið, þá er 8 vikur eru af sumri, nema ótíð og gróðurleysi banni; en lömb og dilkær viku eftir fráfarur. Reka skal í miðjan afrjett, nema afrjettareigandi eða hreppsnefnd hafi öðru vísi mælt fyrir.

7. gr.

Nú gengur fje á sumrum úr afrjettum og í búfjárhaga manna. Er þá rjett að búendur þeir, er lönd eiga að afrjetti, kveðji granna sína, þá er næstir búá, til að hreinsa land með sjer, og reka fjeð aftur í afrjetti. Svo skulu þeir haga hreinsun og rekstri, að fjenu verði eigi mein að, ella varðar það sektum sem fyrir gangnarof, nema meiru varði eftir almennum hegningarlögum.

8. gr.

Rjett er þeim, sem liður usla og ágang af afrjettarfje, að kæra það fyrir sýslunefnd, enda hafi hann eigi náð samkomulagi við umráðamann afrjettar, og leggur þá sýslunefnd fullnaðarúrskurð á málið.

Nú eiga tveir eða fleiri menn afrjett saman og skiftast þá afrjettartollar milli þeirra eftir tiltölu hvers eins í afrjetti, þó einn leyfi upprekstur frekar en aðrir.

Heimilt er hreppsnefnd að gera ákvörðun um, hve margt sauðfje má reka á hvern afrjett, sem heyrir undir stjórn hennar. Sje eigandi afrjettar óánægður með ákvörðunina, er honum heimilt að skjóta máli sínu til sýslunefndar, er leggur fullnaðarúrskurð á málið. Sú hreppsnefnd, er telur of margt fje rekið í aðliggjandi utansveitar afrjett, getur og skotið því atriði til fullnaðarúrskurðar sýslunefndar, náist eigi samkomulag við umráðamann afrjettarins.

II. Um fjárrjettir.

Fjárrjettir skiftast í aðalrjettir og aukarjettir; ákveður sýslunefnd, eftir uppástungum hreppsnefndanna, hverjar skuli vera aðalrjettir, og hverjar aukarjettir. Hver aukarjett heyrir undir einhverja aðalrjett. Á aukarjettum skal rjetta fyr en á aðalrjettum, enda gangi úrtíningsfje úr aukarjettum til aðalrjetta, og dragist þar upp. Sýslunefndin semur skrá yfir allar fjárrjettir í sýslufjelaginu. Skal þar fram tekið, hverja afrjetti og heimalönd ganga skal að hverri rjett, og hverja daga þar skal rjetta. Skrá þessa skal síðan rita í fjallskilabók hvers hrepps.

Skyldir eru allir fjáreigendur, er sókn eiga að fjárrjett, að halda henni við og byggja að nýju, ef þörf er á. Skulu þeir leggja þar til skylduvinnu eftir niðurjöfnun hreppsnefndar, þegar um rjettarbygging eða stærri aðgerðir er að ræða, en smáaðgerðir lætur hreppsnefndin framkvæma, og jafnar þeim kostnaði niður á fjáreigendur ásamt fjallskilunum. Hver fjáreigandi er skyldur til að sjá sjer sjálfur fyrir dilkrúmi við þá rjett, er hann á sókn að, handa öllu því fje, er hann á á afrjetti. Sama gildir um þær fjallskiladeildir, er von eiga fjár í rjettinni. Nú á maður sókn að tveim rjettum, og er hann skyldur að eiga dilkrúm á báðum. Hver sem eigi vinnur þá skylduvinnu að fjárrjett, er á hann skiftist, eða vanrækir að hafa þar nægilegt dilkrúm fyrir fje sitt, verður sekur sem um gangnarof. Svo má og hreppsnefnd láta vinna verk það, en honum bar að vinna, á hans kostnað. Lokið skal aðgerð rjettar og dilka degi fyrir fyrsta rjettardag haust hvert.

13. gr.

Nú þykir þörf á að fjölga fjárrjettum, eða færa gamla rjett á annan hentari stað, og skal þá hreppsnefnd sú, er hlut á að máli, bera málefnið undir atkvæði búenda í hreppnum, á almennum fundi. Sje um aukarjett að ræða, ræður meiri hluti atkvæða málinu til fullnaðarlykta, en um aðalrjett þarf samþykki sýslunefndar, til þess ákvörðunin sje gild.

82

6. júní

III. Um smölun til rúnings og fráferna.

14. gr.

Allir þeir, sem jörð hafa til ábúðar, eru skyldir að smala heimalönd sín á vorin, eftir því sem hreppsnefnd ákveður.

15. gr.

Hreppsnefnd hefir heimild til að skipa fyrir um smölun geldfjár á vorin til rúnings, þegar hentugast þykir. Ef þörf gerist, má hún láta göngur fara fram í afrjettum, og heimalöndum eyðijarðar; hið sama gildir að því er snertir smölun á ám til fráferna. Innansveitarfje, sem kemur fyrir við vorsmölun, skal reka bæja milli eftir sömu reglum og haustrekstra. Utansveitafje, sem kemur fyrir við rúning, eða eftir rúning, er finnandi skyldur að rýja, ef unnt er, og einnig marka unglömb; skal hann gjöra eigendum aðvart um ullina, og gjöra grein fyrir merking á lömbum. Fyrir ómak sitt ber honum borgun: fyrir að rýja kind 25 aurar, og fyrir að marka lamb 25 aurar, nema öðru vísi sje um samið.

IV. Um göngur og rjettun.

16. gr.

Hver fjáreigandi, sem á sauðkindur eða geitfje á afrjetti, er skyldur að gjöra fjallskil á þann hátt, sem hreppsnefnd ákveður, en skyldur er hver húsráðandi að inna fjallskilin af hendi fyrir heimamenn. Enginn er undanþeginn almennri fjallskilaskyldu, þótt hann hafi slept geldfje sínu í heimalönd, annaðhvort í óleyfi, eða samkvæmt 4 gr.

17. gr.

Skifta skal hreppsnefnd afrjettum þeim, sem hún á fyrir að ráða, i leiti, og kveða á um hve marga menn þarf í leit hverja, svo og til annara fjárrjetta er sækja þarf fje að. Skrá um þetta skal rita i fjallskilabókina.

18. gr.

Á vor-hreppamóti ár hvert skal hreppsnefndin þá er framtal er tekið, rita upp fjártölu framteljenda, og er þeim jafnframt skylt að skýra hreppsnefndinni frá, hvaða afrjett þeir nota það ár. Hreppsnefnd er skyld að semja skýrslu um fjártölu þeirra hreppsþúa, er reka á utansveitarafrjetti, og senda skýrslu þessa hlutaðeigandi hreppsnefnd, eigi síðar en mánuði fyrir göngur.

Hreppsnefnd ákveður, hve mikið hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna, með hliðsjón af fjártölu hvers eins, eftir því sem næst verður komist.

Nú nota fjareigendur utansýslu-afrjett i einhverri fjallskiladeild sýslunnar; eru þeir þá skyldir að gefa hlutaðeigandi hreppsnefnd skýrslu um tölu fjár þess, er þeir eiga á afrjettinni, um leið og þeir reka fje sitt á afrjett.

19. gr.

Nú er eigi svo mikill mannaþfi til, að einhver afrjettur verði hreinsaður til hlítar af þeim er hann nota, og er þá rjett, að það fjallskilafjelag, er afrjetturinn liggur í, leggi hæfilegan styrk til fjallskila á þeim afrjetti. Synji hlutaðeigandi um þann styrk, eða verði ágreiningur um, hve mikill hann skuli vera, heyrir það undir úrskurð sýslunefndar.

20. gr.

Nú vanrækir einhver að gjöra þau fjallskil, sem á hann hafa skiftst, og er honum það sjálfrátt, eða leggur ógildan mann til fjallskila, þá eru það gangnarof, og varðar 5—20 króna fjeþótum, er renna i fjallskilasjóð hreppsins. Sje brotið itrekað, tvöfaldast sektirnar i hvert skifti; þó mega þær aldrei verða hærri en 200 krónur. Auk þess greiðir sá, er brýtur, slíkar skaðabætur, er samsvari fjallskilum þeim, er hann hefir vanrækt. Rjett er og að leitarforingi eða hreppsnefnd fái mann til að gjöra fjallskil i stað þess, sem gangnarof gerði, á hans kostnað, og falla þá skaðabætur niður, sama gildir og um þann er lögmæt forföll hefir.

21. gr.

Hæfan gangnamann skal álíta þann er leitarforingi og minst helmingur leitarmanna tekur gildan. Nú verður einhver leitarmaður sannur að óhlýðni, hirduleysi eða handvömm, sem honum sjálfum er um að kenna, þá skal svo álíta, sem enginn hafi verið lagður til fjallskila i það sinni, og varðar það sektum og skaðabótum, sem fyrir gangnarof. Nú er leitarmaður eigi talinn fullgildur, en

þó eigi heim sendur, og reiknast honum þá kaup eftir mati leitarforingja og hreppsnefndar. 82
6. júní

22. gr.

Það skal vera aðalregla, að gjöra þrenn fjallskil haust hvert; þó skal hreppsnefnd heimilt, með samþykki sveitarmanna, að skipa fyrir um fleiri eða færri fjallskil, eftir því, sem henta þykir á hverjum stað, og í hvert skifti. Nú kemur óveður þegar gangnamenn eru á stað komnir, og göngur byrjaðar, svo að þær verða að litlu gagni eða engu, og er þá komið undir hlutaðeigandi hreppsnefnd, hvort hún álitur að nokkrar göngur hafi verið gjörðar í það sinni.

23. gr.

Fyrstu haustgöngur skulu byrja 15. september ár hvert, og verða þá fyrstu rjettardagar í aðalrjettunum: Hraunsrjett, Gautlandarjett og Tungurjett í Fnjóskadal 18. september, og í samræmi við það í öðrum rjettum. — Aðrar göngur skuli byrja 7 dögum síðar en fyrstu göngur (22. sept.) og þriðju göngur viku seinna (29. sept.).

24. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbrjefi er berist sem þingboð um hreppinn, nokkru á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna; sje þar tekið fram hvernig göngum skuli hagað í hvert skifti, tilnefndir leitarforingjar og þeir menn, sem sendir eru á aðrar fjárrjettir. Hreppsnefndin hefir umsjón með rjettun fjárins og sundurdrætti. Rjett er að hún kveðji sjer til aðstoðar á rjettinni svo marga menn sem þarf til þess, að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega. Allskonar óhlýðni og þrjóska gegn skipun rjettarstjóra, varðar sektum sem fyrir gangnarof. Störf þau, sem upp eru talin í þessari grein, má hreppsnefndin fela einum eða fleiri mönnum til framkvæmda.

25. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrjett, er hann á sókn að, sem með þarf til þess, að fje hans verði dregið svo greiðlega, sem rjettarstjóri mælir fyrir. Skal að minsta kosti einn maður vera kominn til rjettar frá hverjum fjáreiganda, þá rjettað er, og sundurdráttur byrjar, enda má engin reka fje frá rjettinni fyrri en honum er lokið, nema rjettarstjóri leyfi.

26. gr.

Leitarforingjar skipa fyrir um, hvernig göngum skal haga í hverri leit. Þeir sjá svo um, sem unt er, að hver einstakur gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjársöfnin sjeu rekin með reglu til rjettar og í tækan tíma.

82 Svo hafa þeir og umsjón með geymslu fjárins, þar til rjettarstjóri tekur við því.
 6. júní Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarforingja, og varðar sektum sem fyrir gangnarof, ef útaf er brugðið.

27. gr.

Heimilt er hreppsnefnd, ef þörf krefur, að jafna niður á alla fjáreigendur í hreppnum, auk þeirrar skylduvinnu til fjallsleita, sem ræðir um í 16. gr., alt að 2ja aura gjaldi á hverja kind. Gjald þetta innheimtir hreppsnefndin, og er eindagi þess 31. desember.

Sje þessi heimild notuð; skal jafnhliða stofna fjallsleitasjóð fyrir hreppinn sem hreppsnefnd geymir og ábyrgist. Rennur þá fyrgreint gjald í þennan sjóð, og er ennfremur heimilt að til hans falli smærri eftirstöðvar, er eigi hafa unnist upp með skylduvinnu.

Nú nota fjáreigendur utansýslu afrjett í einhverri fjallskiladeild sýslunnar, og er þá hlutaðeigandi hreppsnefnd heimilt að leggja alt að 2ja aura gjald á hverja kind, er þeir eiga á afrjettinum, sem renni í fjallskilasjóðinn.

28. gr.

Tekjum fjallskilasjóðs má að eins verja til, að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega intur af höndum með skylduvinnu svo sem: að borga aukaleitir, öræfaleitir, eftirleitargjald fyrir fjáreigendur í hreppnum, svo og utansýslu fjáreigendur, þegar svo stendur á, sem segir í 27. gr. o. fl. Hreppsnefnd semur og sendir sýslunefnd í janúar ár hvert reikning um tekjur og gjöld fjallskilasjóðs.

29. gr.

Þyki einhverjum sjer gjörð of mikil fjallskil, hefir hann rjett á að kæra það fyrir hreppsnefnd, er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Enginn getur, með því að kæra, skotið sjer undan að inna af hendi þau fjallskil er honum voru gjörð.

V. Um hreinsun heimalanda.

30. gr.

Hver búandi er skyldur að hreinsa heimaland sitt á hverju hausti um leið og fyrstu og önnur fjallskil fara fram. Skipar hreppsnefnd fyrir um rekstur þess fjár til rjetta, er fyrir kemur í heimalöndum, eða sjer um rjettun þess sje

það rjettað á aukarjettum. Heimilt er og hreppsnefnd að skipa fyrir um almenna hreinsun heimalanda að öðru leyti á hausti hverju, þegar henni þykir nauðsyn til bera. **82** 6. júní

31. gr.

Nú liggja lönd tveggja eða fleiri hreppa saman, og skulu hlutaðeigandi hreppsnefndir gjöra samþykkt um hvornig hreinsuninni skal haga á því svæði er lönd hreppa ná saman. Sama gildir og um smölun til rúnings og fráfarana. Greini hreppsnefndir á um þetta, skal sýslunefnd skera úr. Óhlyðni gegn skipunum hreppsnefnda um hreinsun heimalanda, og hverskonar vanrækslu í því efni varðar sektum sem fyrir gangnarof.

32. gr.

Hver maður er skyldur til að hirða fje það er finst í heimalöndum, eftir að hinni almennu hreinsun er lokið, og reka til næsta bæjar þá leið, er það á að ganga. Nú kemur fjárrekstur til manns frá næsta bæ, og er hann skyldur til að reka hann tafarlaust áfram rjetta leið, nema kveld sje komið eða óveður svo að eigi sje fært. Skal þá beita fjenu, eða gefa hey ella, uns fært er að reka. Hver sem sleppir fjárrekstri, verður sekur sem um gangnarof.

VI. Um eftirleitir.

33. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið, má hreppsnefnd leyfa eftirleit á afrjetti, annaðhvort fyrir umsamda borgun, eða á kostnað leitarmanna sjálfra.

34. gr.

Nú finnur maður óheimt fje á afrjetti í eftirleit og ber honum þá borgun fyrir það þannig:

Fyrir lamb hvert	kr. 2,75
— veturgamla kind	— 3,50
— dilká með dilki	— 5,00
— dilká með 2 dilkum	— 6,50
— dilká dilklausa eða mylka á	— 3,00
— gelda á	— 3,50
— sauð 2 vetra og eldri	— 4,00
— hrút 2 vetra og eldri	— 5,50

82 Borgun fyrir eftirleitarfje greiðist úr fjallskilasjóði, þar sem hann er, en 6. júní ella af eiganda fjárins.

Fyrir áður heimt fje, sem finst í löglegri eftirleit, skal eigandi borga eina krónu fyrir hverja kind, á hvaða aldri sem er.

Fyrir óheimt fje, sem finst í heimalöndum, eða við smölun fjár, þótt í af-rjett sje, eftir að fjallskilum er lokið er eigi skylt að greiða fundarlaun.

35. gr.

Fjárleitir á öræfi, sem ekki geta talist til nokkurra afrjetta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er að þær fari fram samtímis fjallskilum.

VII. Um fjármörk.

36. gr.

Hver maður skal einkenna fje sitt með glöggu marki á eyrum, en, ef soramarkað er, með brennimarki á hornum eða klaufum. Skrúð og brögð á eyrum eru auðkenni en eigi fjármörk.

Yngri menn en 14 ára mega eigi taka upp fjármörk nje nota. Engin má eiga nje nota nema eitt fjármörk. Þó ganga þessi ákvæði eigi í gildi fyrri en við næstu endurskoðun markaskrár sýslunnar. Um markarjettindi fer sem í lögum er ákveðið.

Hver fjáreigandi er skyldur að auðkenna sauðfje sitt á vinstra horni með þessum sveitabrennimörkum:

í Kelduneshreppi	Þ 1
- Tjörneshreppi	Þ 2
- Húsavíkurhreppi	Þ 2
- Aðaldælahreppi	Þ 3
- Reykdælahreppi	Þ 3
- Skútustaðahreppi	Þ 4
- Bárðadælahreppi	Þ 5
- Ljósavatnshreppi	Þ 5
- Hálshreppi	Þ 6
- Flateyjarhreppi	Þ 6
- Grýtubakkahreppi	Þ 7
- Svalbarðsstrandahreppi	Þ 8

37. gr.

82
6. júní

Öll fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá er sýslunefnd semur, og skal prenta hana svo oft, er sýslunefnd álitur þurfi, og útbyta meðal búenda í sýslufjelaginu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimildarskjala, er fylgja býli hans, og skila næsta ábúanda þá er hann flytur frá jörðinni.

VIII. Um óskilafje.

38. gr.

Óskilafje, sem ekki finnast eigendur að, skal hreppsnefnd hirða, og senda lýsingu af því í næstu sveitir ef unt er. Það fje, sem óútgengið er á hausthreppamóti, seljist við uppboð af hlutaðeigandi hreppstjóra.

Auglýsingu um fje, sem þannig er selt, sendir hreppstjóri oddvita sýslunefndar til auglýsingar í Lögbirtingablaðinu, ásamt auglýsingargjaldinu. — Rjettarstjóri annast um, að öll ómörkuð lömb, sem koma fyrir í rjettinni, sje dregin í sjerstakan dilk, og mönnum gefinn kostur á að láta lambsmæður helga sjer lömbin.

Þeir ómerkingar, sem eigi spyrjast upp, seljist sem óskilafje.

IX. Um rekstur sölufjár og sláturfjár.

39. gr.

Þegar sauðfje er rekið um hjerðið til slátrunar eða útflutnings, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi nægilega margir og duglegir rekstrarmenn, svo og, að sem minstur bagi verði að fyrir þá, er lönd þau eiga, sem um er rekið, eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra að morgni, fyrri en markljóst er orðið, og eigi halda áfram að kveldi eftir að fer að skyggja, nema brýna nauðsyn beri til.

Rekstrarmönnum ber að gæta þess vandlega, að annað fje lendi eigi saman við reksturinn, en verði það, skulu þeir, þegar er þeir verða þess varir, draga það fje úr rekstrinum, og annast um, að það komist í átthaga sína eigendum kostnaðarlaust.

Skaða, sem hlýst af því, að út af þessu er brugðið, þer eiganda eða umsjónarmanni rekstursins að greiða eiganda fjárins, en sannist það, að skaðinn stafi af skeytingarleysi rekstrarmanna, skal hann auk þess sæta sektum.

X. *Almennar ákvarðanir.*

40. gr.

Hver hreppsnefnd haldi sjerskilda fjallskilabók. Skal í hana rita skrár þær, sem um er getið í reglugjörð þessari, og allar þær ákvarðanir, er hreppsnefnd gerir um fjallskilamálefni. Oddviti sýslunefndar getur heimtað endurrit úr fjallskilabókinni hvenær sem þarf.

41. gr.

Með brot gegn ákvörðunum reglugjörðar þessarar skal fara sem almenn lögreglumál, sbr. lög 22. mars 1890.

42. gr.

Með reglugjörð þessari, sem öðlast gildi 1. september 1913, er úr gildi numin reglugjörð um fjallskil í vesturhluta Þingeyjarsýslu frá 23. ágúst 1904.

Reglugjörð þessi, sem sýslunefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefir samið og samþykkt samkvæmt 71. gr. sveitarstjórnarlaganna, sbr. lög nr. 14, 22. mars 1890, staðfestist hjermeð til að öðlast gildi 1. september 1913.

Í stjórnarráði Íslands, 6. júní 1913.

Í fjarveru ráðherra

Eggert Briem,

settur.

Jón Hermannsson.